

Ynev földrajza

Ősöreg óriás

Ynev tájai

I. Beriquel és a Daray-hátság

Az északfoki szigetet övező tenger, akár a tőle délre húzódó szárazulat, egy valaha élt térképészről, Igrain Reval hű társáról kapta nevét. Niles Daray mestere kíséretében egy emberöltőn át vándorolt szerte a kontinensen, munkásságának oroszlánrészét azonban itt, az akkor Fehérnek (a kyrek nyelvén Myer) nevezett tenger partján végezte. Testét is a Nel'Myer hajjai nyelték el - ahol hajója a hullámsírba veszett, Észak mágusai, a törpék papjai messze tündöklő szirtet emeltek; a Nel'Myer is ekkor nyerte új nevét: Mer'Daraynek, azaz Daray Fehér Tengerének mondja a nép.

Beriquelt hideg, sarki eredetű áramlatok környékezik; a sziget éghajlata zord, a partvidék kövecses talajában csak igénytelen, széltűrő növények tenyésznek. Belső területeiről már kevesebbet tud az ynevi tudomány - ám sokan feltételezik, hogy a Reriquena vonulatán túl - hóforrásoknak, a föld mélyéből sugárzó forrásoknak köszönhetően - sokkal elviselhetőbb viszonyok uralkodnak. (A kontinens legészakibb partjára áttelepült törpék legendáriumában erre közvetett bizonyítékokat találni.)

A M.A.G.U.S. kalandozói által bejárható kontinens nem csupán ősi, hatalmas is: az északfoki Beriquel szigetétől a Déli Jégmezők pereméig jó 35.000 mérföld hosszúságban nyújtózik, területe 200.000.000 négyzetmérföld - valóságos óriás a szárazföldek között. A geográfusok egyöntetű véleménye szerint a legnagyobb földfelület a csillagok alatt, mérete a bolygó más szárazulatainak együttes méretét is meghaladja.

A Keleti- és Nyugati-óceán határolta roppant hátságot két beltenger (a Quiron- és a Gályák tengere), két óriási öböl (Ravanói, Shadoni) és egy égbe nyúló vízvázasztó (a SHERAL-hegység) tagolja; ezek a tényezők befolyásolják az egyes tájegységek éghajlatát, településtípusait, sőt, kultúráját. Az alábbiakban főként a földrajzi vonatkozásokkal foglalkozunk; a teljes kép kialakításához a Geoframia készülő átirata nyújt majd segítséget.

Ynev szárazföldi területét északról dél felé haladva hagyományosan hét zónára osztják. E hét terület nem jelent hét különböző éghajlati övet: a keleti és nyugati partvidékek, a hegyvidékek klímája még azonos zónákon belül is oly különböző lehet, hogy a tudós elmék ilyenén osztályozásukat meg sem kísérelték.

Lássuk most sorjában a hét zónát, s tekintsük át sajátágaikat!

A Marvinella-öböl és a Quiron-tenger közt húzódó terület - főként a Quiron szabad, melegebb vízfelületének köszönhetően - enyhébb és barátságosabb. A több apró hegységtömbbé széttagolódott, ősi sziklavonulatok ormain örök hó fehérlik, az uralkodó szélirány északkeleti, mely idáig hozza a Keleti-óceán meleg áramlatának leheletét. Ezek az áramlatok korok óta hömpölyögnek délnek Ynev partjai mentén; a Sinemos-szorosban délkeletnek fordulnak, s a félszigetet megkerülve folytatják útjukat a Duaron-tengerig, ahol beleolvadnak az egyenlítői víztömegekbe.

A Nyugati-óceán hasonló áramlatai a túloldaltól ölelik a kontinenst. Ezek hozták létre Himano sivatagát, teszik kellemessé a hosszan elnyúló Riegoy-öböl éghajlatát télen-nyáron egyaránt. A Fendor-tenger és Anublien vidéke csikorgóan hideg telet, forró nyarat nem, csupán aranylós őszt és balsamos tavaszt ismer - a hegységszigetek gleccserei azonban messzire szikrázó jégujakként hirdetik itt is a természet hatalmát.

II. Vinisla és a Liorok

A Quiron-tengertől délre található, Anuria és Kwyn Lior határolta vidékről azt tartják, hogy valaha rég, a Teremtés hajnalán sokkalta magasabban feküdt - meglehet, egyetlen hatalmas fennsíkot alkotott K'Harkaddal, Onporral és a Tinolokkal. Utóbb - ki tudja miféle erők hatására - széttöredezett; egyes részei megsüllyedtek, mások lombhullató erdők földte tábla- és tanúhegyekként komorlanak. E táj földje termékeny föld, televényén az enyhe időnek hála kétszer arathatnak Abaszisz munkára serény lakói.

Az Onialon túl, ott, ahol a Sheral és a Keleti-óceán légáramai találkoznak, gyakorta tombolnak vad viharok - a dzsádok ősi hite szerint itt születik az összes felhő, innét szállítja a négy égtáj felé „Dzsah könnyecseppjeit”. A Liorok táblahegyek tagolta síkját keleti barbárok nomád törzsei lakják; a J'Hapinla lejtőről alázúduló folyók partján legeltetik, a Nament-sivatag peremén teleltetik állataikat. Megjegyzésre érdemes, hogy a hegyek, síkságok és folyamok elnevezései szinte kivétel nélkül az eredeti kyr hangalakot őrzik - még azon népek ajkán is, amelyek egyébiránt nem ápolják a múlt hagyományait.

III. Godora és az északi lejtők

A Nyugati-óceán meleg áramlatai Vinisilától a Sheral vonulatáig egyre erőteljesebben éreztetik hatásukat. Párát hordozó északnyugati és száraz déli szelek ütköznek meg a magasban, örvényükből bőven hull az eső a Tinolok körül burjánzó gonosz rengetegre, melyet a közös nyelv Elátkozott Vidéknek nevez. Kijut a csapadékból a Godorai alföldnek s a Kalandozók Városának, Erionnak is; nyáridőben csak a Godorai-tengernek címzett hatalmas öböl, no meg a Nagy Vízválasztó hűvösebb fuvallatai hoznak enyhülést. A Sheral északi lejtőinek lombhullató erdeiben, s feljebb, a fenyvesek végelethetetlen birodalmában farkasfoga van a télnek; mondják, az éjjelente utazók közül csak a legerősebbek állhatják a csillagok dermesztő tekintetét. Eborá tavának vize jéghideg, mélyén temérdek drágakövet sejt a néphit.

A kontinenst felező hegységglánc, az óceán és a kráni Gyűrű szelei az északnak rohanó folyamok ívét követve kerülnek a Sheral csúcsait, s El Ibara levegőjét csontszárazzá aszalva suhannak tovább a Ravanói-öböl felé.

Beszélik, a női lélek sem lehet szeszélyesebb a godorai időjárásnál, s bizony nem túloznak: a nap bármely szakában háromszor-négyszer, olykor többször is változik - zivatarok jönnek, jégeső hull, ám alig pár órán belül ismét kitisztul az ég.

Ynev Egyenlítője - amennyiben ilyesmiről egyáltalán beszélni érdemes - a Godorai-tengert a Duaron-tengerrel összekötő képzeletbeli egyenesen, délnyugat-északkeleti irányban húzódik.

IV. Sheralan és a déli lejtők

Az Egyenlítő vonalában húzódó monumentális hegység hava bízvást kitölné a Quiron-tenger medencéjét, s elegendő volna ahhoz is, hogy jeges-fehér szemfödélként borítsa be Taba El Ibarát - a Sheral havát és jegét azonban korokkal ezelőtt vasmarokra kapta a fagy, s el sem ereszti, míg világ a világ. Az üvegrezgésű csend és a gleccsermordulások birodalmában állandó vendégnek számítanak a viharok; a tél hosszú és kíméletlen, a tavasz

hideg, a nyár kurta és hűvös még a Nagy Vízvásztó déli lejtőin is, melyek El Qusarma erdőségein, a Shibara forrásvidékén túl Ynev leghatalmasabb sivatagának aranyló homokjába olvadnak.

V. Ibara és Ravano

Taba El Ibara - dacolva a felette süvöltő szelekkel és a közhiedelemmel - nem oly száraz, nem oly terméketlen, amilyenek az első pillantás után gondolnánk. Abban, hogy kebelén kultúrák (sőt, magaskultúrák) fejlődhetek ki az évezredek során, a legfontosabb szerepet természetesen a Shibara játszotta - a Szent Folyam, melyet a dzsád néphit szerint egy Dzsah által halálra sújtott jégóriás olvadozó teste táplál. A Shibara szűk völgyében növénytermesztés, állattenyésztés folytatható, oázisok távolabb nem, csak itt maradhatnak fenn; a vádikat, kitaposott utakat időről időre elsöprik, a dűnéket újraformálják a könnyörtelen viharok. Ibara fedetlen kebelén ékköveknek rémlenek még a legcsúfabb porfészkek is - hiszen élet, s ami még fontosabb, víz található falaik közt.

A Ravanói-öböl nyugati, északnyugati és északi partvidékén félelmet, lehetetlent nem ismerő kalmárok dacolnak aszályal és zivatarral, hőséggel és korai faggyal: a számukra megadatott négy évszak közül kettő, a tavasz és az ősz oly

rövid, hogy szinte észre sem veszik. Az öböl túloldalán, ősoreg röghegyek dűledékein lombos erdők zöldellnek. A Gályák messzi tengeréig húzódik Gorvik, a sátánimádó shadoni szakadárak birodalma. Televényén fekete szőlő és fekete szemű, kéjre kész asszony terem; szántásra-vetésre alkalmas földterületet csak mutatóba találni - aligha véletlen, hogy e táj népe igényei kielégítésének módját a szüntelen viszálykodásban, rablóhadjáratokban találta meg. Errefelé már ritkák az igazán kemény szelek, a hosszan tartó viharok, csupán a Kráni-hegység érezteti olykor-olykor jeges leheletét...

1994.06.

Szerző: ismeretlen

Forrás: Rúna magazin Lévf./5.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely